

SINÓ I SI NO

Sovint hi ha moltes persones que confonen la conjunció adversativa *sinó* i la conjunció condicional *si* acompanyada de l'adverbi de negació *no*. Per això ens veiem amb la necessitat d'explicar-ho i aclarir-ho convenientment.

Sinó és una conjunció adversativa que serveix per a negar la paraula o sintagma anterior: «No ho ha fet ell *sinó* el seu germà» (nega que sigui *ell*); «no parlem d'ell *sinó* del seu germà» (neguem que parlem *d'ell*); «no és de formatge *sinó* de pernil» (nega que sigui *de formatge*). Fixem-nos que en aquests casos sempre introdueix una paraula o un sintagma. Quan aquesta conjunció introdueix una frase, va seguida de la conjunció *que*: «No vol que te'n vagis *sinó que* t'estiguis aquí».

Si no és el resultat d'afegir a la conjunció condicional **si** l'adverbi negatiu **no**: «*Si no* m'ho dius, ja ho esbrinaré». Així, per comprovar-ho podem eliminar l'adverbi *no* i convertir l'oració en afirmativa: «*Si* m'ho dius...»

Cal remarcar que en alguns casos, el verb de l'oració condicional pot elidir-se pel fet d'haver-se dit abans: «Ajudeu a parar taula, o si no, no dinareu»; «tant si veniu com si no, digueu-ho». En aquests casos cal sobreentendre-hi el verb anterior: «Ajudeu a parar taula; si no pareu taula, no dinareu», «tant si veniu com si no veniu, digueu-ho». Precisament en aquesta última veiem com s'hi fa constar l'oració condicional en les dues formes, afirmativa i negativa.

Per acabar, recordeu que l'expressió *no... sinó* és sinònima de *tan solament*, *no... més que*: «El pare i la mare *no* em tenen *sinó* a mi» («em tenen *tan solament* a mi» o «no em tenen *més que* a mi»).